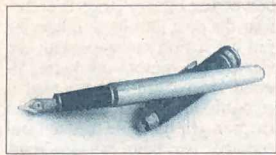

'Rechters zijn grijs, dat moet'

In het Paleis van Justitie hangen kunstwerken en portretten van de koningin. Alles manipulatie. Ja, ook die foto's van Beatrix. Elsje Poerink weet er alles van.

door Henri van der Steen

De Bossche rechtbankpresident mr. Jan Poerink is overleden, maar hij zou op zeker 'anti-Wilders' zijn geweest, weet zijn weduwe, Elsje. „Natuurlijk is hij een haatzaaier, Wilders. En dat zou Jan ook hebben gevonden. Hij zou het alleen wel op puur juridische gronden hebben willen beoordelen. Bij een glaasje wijn hadden we het natuurlijk wel eens over bepaalde rechtszaken en dan gaf ik mijn oordeel, ja. Rechters zijn grijs, dat moet ook, ze moeten zaken altijd afwegen.”

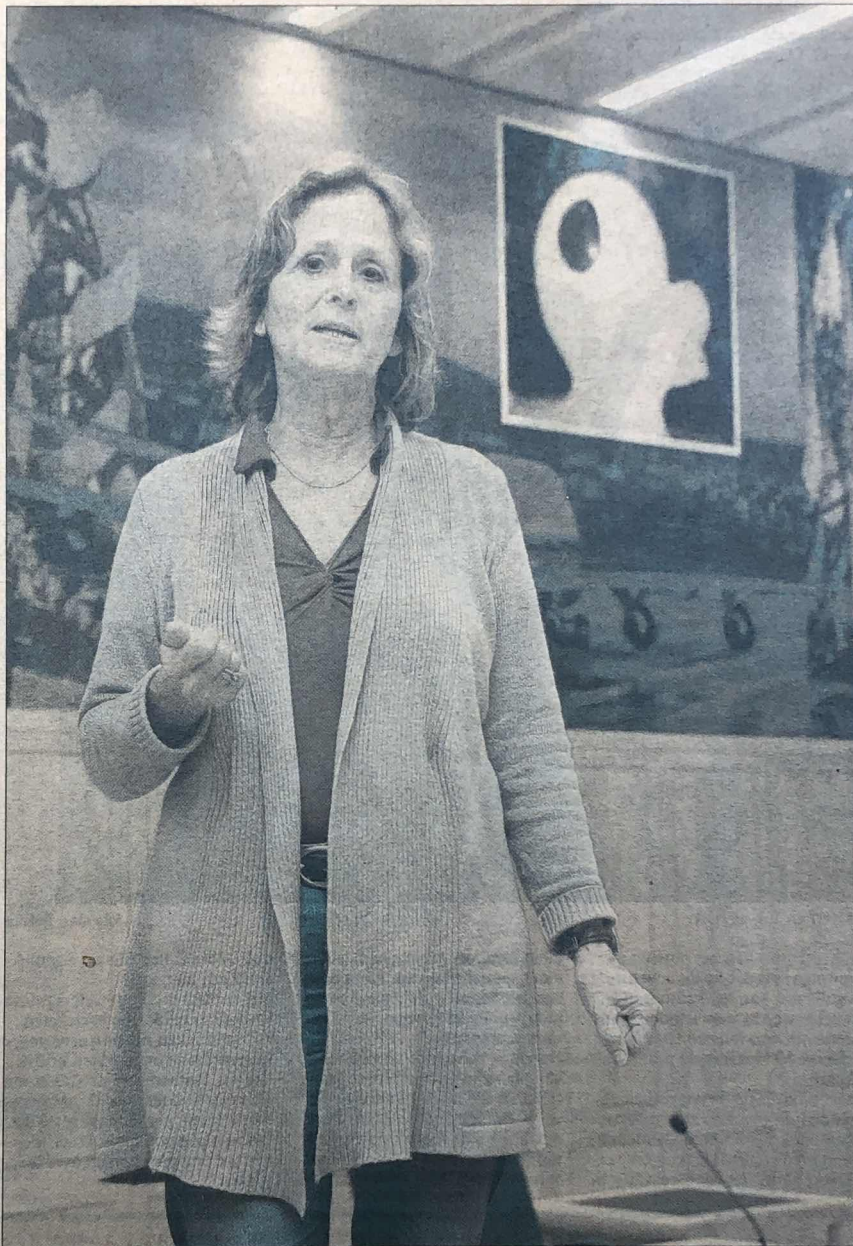
Eerder dit jaar verscheen er een geweldig boek, waarin een zekere mr. Jan Poerink voorkwam: 'President Robèrt', over de grootste fantast die Nederland ooit kende. Het

'Bij een glaasje wijn hadden we het wel eens over bepaalde rechtszaken'

behandelde leven en gekkenwerk van Robèrt Lombèrt, die in de jaren vijftig, toen er grote angst was dat de Russen het land zouden binnenvallen, een hele groep familie en kennissen verzamelde die hij wel even zou redden, dankzij zogenaamde contacten met een geheime wereldraad. De groep vertrok per schip naar nergens en belandde anderhalf jaar later weer in het land, waar 'President Robèrt' meteen werd opgepakt en, in hoger beroep, door de Bossche rechtbankpresident Jan Poerink tot tweehalf jaar gevangenisstraf werd veroordeeld.

Elsje Poerink, zelf dochter van een jurist, was getrouwd met Jan Poerink, de kleinzoon van deze Jan Poerink en net als zijn grootvader rechtbankpresident. De vader van Jan was ook rechter in Den Bosch en vice-president van de rechtbank. „Allemaal markante mannen, de Poerinks.”

Ze kent het boek van 'President Robèrt'. „Onvoorstelbaar boek. Ik herinner me dat we inderdaad bang waren voor de Russen. Chroetsjov sloeg woedend met een schoen op tafel tijdens een vergadering van de VN, herinner ik me nog. Het is niet zo gek dat in de jaren zestig The Beatles zijn gekomen, de Maagdenhuisbezetting. De jaren vijftig waren streng, orthodox, calvinistisch. De revolutie was logisch.”

Elsje Poerink

foto Gérard Damoiseaux

Lachende varkentjes, nee, die konden niet...

Haar man overleed acht jaar geleden plots, 54 jaar, aan een agressieve kanker. „Hij was mijn jeugdliefde, we hebben elkaar op het gymnasium in de stad ontmoet. Meer dan dertig mooie jaren hebben we gehad. Ze praten nog in superlatieven over hem. Een maand na zijn overleden zei een deken over hem dat ook de gestraften zelf na zijn vonnis tevreden vertrokken; ze hadden het gevoel dat er recht was gesproken. Ze hebben ooit geprobeerd alleen whizzkids toe te laten tot de opleiding voor rechters, maar dat is een mislukking geworden. Het menselijke aspect in de rechtspraak is heel belangrijk. Wat heb je aan een heel slimme man die een ijskonijn is?”

Twaalf jaar geleden bedacht ze de rondleidingen in het Paleis van Justitie die ze nu nog steeds verzorgt. Thema's: rechtspraak, kunst, archi-

tectuur. Maar in deze kathedraal van het recht is niet alles recht; de foto's van de koningin in het Paleis blijken allemaal gemanipuleerd! Elsje: „Alle rimpeltjes zijn weg geretoucheerd, die broche is van links naar het midden geschoven en het glas wijn dat ze in haar hand had, is verdwenen.”

Een rondleiding van Elsje Poerink door het Paleis van Justitie blijkt een waar genoegen. Elsje Poerink is een knappe, fingevormde gastvrouw, die bedreven vertelt, om te beginnen over de magnifieke architectuur van het Paleis. Hartstochtelijk verhaalt ze van Charles Vandenhove, de bouwmeester die het grootste zinken dak van Nederland liet construeren, helaas niet in het groen van Van Lanschot, op het aanpalende bankgebouw. Het is toch wel een bezienswaardigheid, dit classicistische complex

van beton en glas en natuursteen en hout, met een open cour en twee buitenissige torentjes die de eigenzinnigheid van Vandenhove moeten aantonen.

Dat kan Elsje ook. „Charles ging ook over het meubilair. Hij liet als een paus Wim van der Plas op audiëntie komen, die eerst naar de antichambre werd verwezen en toen opdrachten moest vervullen: hoe zit dit tafeltje volgens jou in elkaar en van welk soort hout is dit ding gemaakt? Wim wist het en mocht toen van Charles al het meubilair gaan maken.”

Er zit, hangt en staat voor 700.000 gulden aan kunst in het Paleis. Nu ja, wat is kunst? Wat Elsje laat zien is mooi, al ontroert het niet. Wandtapijten, maar geen kleden, zoals in de oude raadszaal in het stadhuis, waarop de lof bezongen

Elsje Poerink

- Personalia: weduwe van mr. Jan Poerink, die acht jaar geleden overleed. Vier kinderen. „Die zijn mijn graadmeter. Ik hou van het leven, ik wil lachen, hou van reizen, ik ben positief ingesteld. Ik ben niet al te geduldig, eigenzinnig ook.”
- Werk: „Ik heb bij de VVV gewerkt en ik zit nog in het bestuur van de VSC, de Vereniging Sociëteit Casino. Het programma maken.”
- Hobby: verzorgt (met twee collega's) rondleidingen in het Paleis van Justitie over aard en architectuur van het gebouw en de kunstvoorwerpen, elke tweede en vierde vrijdag van de maand, om 14.30 en 15.45 uur. „Het beste is kwart voor vier, dan kunnen we daarna de kroeg in.” De rondleiding is gratis. Aanmelden via de centrale informatiebalie.
- Aanbevelen: 'President Robèrt' ('Het wonderlijke leven van Nederlands grootste fantast'), van Mark Traa, uitgeverij Athenaeum-Polak & Van Genneep, 176 blz., 16,95 euro

wordt van deze of gene veldslag. Het is ontegenzeggelijk mooi, wat Marlene Dumas heeft gemaakt. 'Het voordeel van de twijfel' heet het, een gemanipuleerde, op wol aangebrachte schildering met onder meer een blote vrouw, wier handen boven haar hoofd gebonden waren. Dat vond de kunstcommissie niet zo'n goed idee. „Wat zouden vrouwen die waren ontvoerd of verkracht hiervan vin-

'Ook gestraften vertrokken tevreden; ze voelden dat er recht was gesproken.'

den? De schildering is ook boven de bil afgesneden, want helemaal bloot wilden ze het hier ook niet.

In een andere zittingskamer hangt experimenteel grafisch werk van Willem Oorebeek, computervertaalde uitvergrottingen. De nimmer te achterhalen waarheid heet dit werk, wat een mooie metafoor is in deze omgeving. Elsje: „Je ziet niet precies wat het is, het is bovendien helemaal in zwart, wit en grijs gemaakt.” Stof tot nadenken.

En daar hangen wandtapijten van Rob Birza: nieuwe figuratieve kunst, in dit geval een collage van motieven uit de titel, 'Return to highway', wat volgens de kunstenaar moet staan voor een terugkeer op het rechte pad. De vanitas wordt uitgebeeld met een dinosaur.

Maar wat doen die eendjes daar? Elsje weet het. „Dat waren eerst lachende varkentjes, maar toen kregen we hier de varkenspest en vond men die varkentjes niet meer zo op hun plaats. Dat werd dus de kunstenaar medegedeeld, die vervolgens met eendjes op de proppen kwam.” Elsje had geen idee waarom, totdat een deelnemer aan een rondleiding haar uit de brand hielp. 'Dat zijn gewone badeendjes, het was het eerste wat Rob zag nadat hij had gehoord dat die varkentjes weg moesten. Ik weet dat, want ik ben zijn moeder.'